

Sygn. akt I C 37/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: St. Sekretarz Sądowy Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.204,51 złotych (jedenaście tysięcy dwieście cztery 51/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 4.678 złote (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt osiem) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca pozwanemu kwotę 199,27 złotych (sto dziewięćdziesiąt dziewięć 27/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 500017196682 w dniu 08.06.2017 rok;
4. zwraca powodowi kwotę 15 złotych (piętnaście) zaksięgowaną pod pozycją 500013257364 w dniu 30.01. 2017 roku.

Sygn. akt I C 37/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 września 2016 roku powód A. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firma Biuro (...), skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 11.204, 51 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2014 roku (w uzasadnieniu pozwu jest wskazana i uzasadniona inna data – 9 maja 2016 roku), o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona kwota stanowi różnicę między wypłaconym a należnym poszkodowanemu odszkodowaniem, a powód nabył wierzycelność względem pozwanego na podstawie umowy cesji.

/pozew k. 2-3/

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 września 2016 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniesiono, że strona pozwana kwestionuje zakres i wysokość szkody a także możliwość zasądzenia odszkodowania obejmującego podatek VAT.

/odpowiedź na pozew k. 20-22/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

W dniu 7 kwietnia 2014 roku miała miejsce kolizja drogowa w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. R. nr rej (...) stanowiący własność poszkodowanego A. W.. Sprawca wypadku w chwili zdarzenia objęty był ochrona ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

/bezsporne/

A. W. był właścicielem samochodu A. R. EL 105SJ. Nabył go w 2014 r. jako pojazd używany w Polsce, w komisie jako bezwypadkowy. Nie sprawdzał, czy samochód miał wcześniejsze kolizje, nie wyglądał żeby miał. Zapewnienie sprzedawcy było takie, że jest to samochód bezkolizyjny i bezwypadkowy.

A. W. miał tylko jedną kolizję tym samochodem. Samochód uszkodzony miał przód i bok od strony pasażera. Samochód nie nadawał się do jazdy po kolizji, przyjechała po niego laweta.

A. W. naprawiał ten samochód w warsztacie na ul. (...) w Ł.. Pieniądze z odszkodowania wypłaconego przez ubezpieczyciela nie wystarczyły na naprawę samochodu. A. W. sprzedał ten samochód jako naprawiany rok po kolizji. Nie ma rachunków związanych z naprawą. Umawiał się z mechanikiem, że naprawa dokonana będzie częściami oryginalnymi.

W toku likwidacji szkody wypłacono poszkodowanemu A. W. kwotę 9.017,22 złotych tytułem odszkodowania.

/decyzja k. 10, zeznania świadka A. W. protokół skrócony i elektroniczny k. 84-87/

Poszkodowany na mocy umowy cesji z dnia 19 lipca 2016 roku przejął wierzytelność o naprawienie szkody na powoda.

Powód prowadzi działalność gospodarczą w postaci Biura (...). Udział powoda w sprawie dotyczył jedynie przeliczenia kosztorysu sporządzonego przez pozwanego.

Do wymiany i naprawy podzespołów uszkodzonych podczas kolizji wymagane są prace dodatkowe i nakłady materiałów, które są wskazywane przez producenta marki jako niezbędne do naprawy w sposób prawidłowy. To określa się mianem technologii naprawy. Pierwotna wycena pozwanego tej technologii nie zawierała. Były zastosowane w niej najtańsze zamienniki i współczynniki odchylenia na materiał lakierniczy, była zaniżona stawka za roboczogodzinę. Przez to kosztorys powoda i strony pozwanej są tak znacząco różne.

Element wytlumienia to jest element przymocowany do pokrywy silnika i jeśli istnieje konieczność wymiany pokrywy silnika, to nie ma możliwości, aby zestaw montażowy wytlumienia został ponownie wykorzystany. Można przywrócić stan samochodu przy użyciu części alternatywnych do stanu sprzed kolizji, nie mniej jednak taka naprawa będzie od razu widoczna, z uwagi na zastosowane części bez logo producenta. Jeśli samochód posiadał część oryginalną, a potem stosujemy zamiennik, który nie jest oryginałem, to stan sprzed kolizji będzie inny niż wcześniej, ale uzyskamy tę samą funkcjonalność.

/umowa cesji k. 11 , wpis do (...) k. 7, przesłuchanie powoda : protokół skrócony i elektroniczny k. 75-78 w związku z protokołem k. 165-167 /

Pismem z dnia 30 lipca 2016 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 4 sierpnia 2016 roku, powód jako cesjonariusz, wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w kwocie 11.204,51 złotych z odsetkami za opóźnienie od dnia 9 maja 2016 roku do dnia zapłaty w terminie 7 dni. Termin upłynął bezskutecznie z dniem 11 sierpnia 2018 roku.

/wezwanie k. 12-13, wydruk maila k. 18-19/

Koszt naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych opatrzonych logo producenta przez warsztat posiadający odpowiednio wysokie kwalifikacje wynosi brutto 20,916,77 złotych.

Koszty technologicznie koniecznej naprawy uszkodzonego pojazdu w zakresie pozostającym w związku przyczynowym ze zgłoszonym zdarzeniem przy uwzględnieniu średniej stawki roboczogodziny dla nieautoryzowanych zakładów naprawczych z zastosowaniem części oryginalnych sygnowanych logo producenta wynoszą brutto 19.457,37 złotych, zaś koszty naprawy na częściach innych typu zamienniki dostępne na miesiąc szkody wynoszą brutto 16.521,57 złotych.

Uzasadniona ilość roboczogodzin niezbędnych do naprawienia pojazdu wynosi 33,90 rbg.

Zastosowanie do naprawy części nowych niesygnowanych logo producenta **nie przywróci pojazdu do stanu poprzedniego** z uwagi na fakt, że przed szkodą w pojeździe zamontowane były części oryginalne z logo producenta pojazdu, nie ma żadnej normy technicznej, publikacji, która nakazywałaby bądź regulowałaby użycie części ze względu na wiek i przebieg pojazdu.

Naprawa samochodu częściami oryginalnymi opatrzonymi logo producenta nie doprowadziłoby do wzrostu wartości pojazdu.

/opinia biegłego k. 95-118/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Sporządzone na zlecenie powoda i pozwanego kalkulacje stanowią jedynie dokumenty prywatne i nie mogły stanowić źródła ustaleń odnośnie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki A. R.. Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia kosztów naprawy ww. pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tej okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej G. P.. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia, stanowi rzetelne źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej ustalając w sposób zupełny okoliczności relewantne dla ustalenia rozmiaru uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz kosztów ich naprawy.

Wnioski opinii zasadniczej zakwestionowała strona pozwana. Podniosła, że błędne jest stanowisko biegłego, że naprawa przy użyciu części o porównywalnej jakości w przypadku przedmiotowej szkody nie przywróci pojazdu do stanu poprzedniego, albowiem części o jakości Q, P, PJ, PT, PC są częściami zamiennymi o porównywalnej jakości co część oryginalna przeznaczona do pierwszego montażu, a ponadto, że samochód został sprzedany po naprawie, nie ma pewności, że zamontowane w nim były wcześniej części oryginalne O, a wartość szkody winna odpowiadać rzeczywiście poniesionym kosztom naprawy.

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoją opinię zasadniczą, odniósł się do uwag i wyjaśnił wątpliwości strony pozwanej uznając je za bezzasadne. Wobec sprzedaży samochodu, biegły nie miał możliwości dokonania oględzin, co wydaje się okoliczności oczywistą.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu niemalże w całości.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Powód dochodził odszkodowania za koszty naprawy pojazdu marki A. R.. Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, a zatem okoliczności zdarzenia i podstawa odpowiedzialności pozwanego były między stronami bezsporne.

Osią sporu między stronami postępowania pozostawała wysokość należnego powodowi odszkodowania za koszty naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany wskazywał, iż żądania dochodzone przez powoda ponad kwotę wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego są nadmierne. Nadto podnosił zarzut, iż w sytuacji gdy pojazd został naprawiony koszty naprawy odpowiadają wysokości rzeczywiście poniesionej szkody. Ponadto zdaniem pozwanego, nie jest zasadne ustalanie odszkodowania na podstawie cen części zamiennych opatrzonych logo producenta przez autoryzowany warsztat.

Przechodząc zatem do oceny zasadności wysokości roszczenia powoda zauważyć należy, co następuje. W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 – 363 k.c.). Na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Nadto, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić.

W niniejszej sprawie z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że przedmiotowy pojazd został przez poszkodowanego A. W. naprawiony i następnie sprzedany.

W świetle powyższego, dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym było zatem ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przedmiotowego pojazdu. W tym zakresie Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego z zakresu biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego G. P. jako na pełnowartościowym źródle wiedzy specjalnej.

Zgodnie z treścią opinii przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, rozumiane jako zastąpienie części uszkodzonych takimi samymi częściami jak przed szkodą, było możliwe tylko poprzez zastosowanie nowych i oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu. Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego samochodu wynosił w takim przypadku 20.916,77 zł. Należy wskazać, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku będzie możliwe jedynie z użyciem części oryginalnych z logo producenta i nie spowodowałyby jednocześnie nieuzasadnionego wzrostu wartości pojazdu. Naprawa na częściach typu zamienniki przywróci pojazd do jezdności, lecz nie przywróci pojazdu do stanu sprzed wypadku.

Wobec wypłaty przez pozwanego kwoty 9.017,22 zł podtrzymywane żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu kwoty 11.204,51 zł podlegało uwzględnieniu w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku. Faktycznie bowiem ta kwota mogłaby być nawet wyższa. Została

ona zasądzona w kwocie brutto , ponieważ powód wszedł w sytuację prawną cedenta, któremu przysługiwało odszkodowanie obejmujące podatek VAT.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasądził je od dnia 12 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty (czyli od upływu ósmego dnia od doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty) .Sąd oddalił roszczenie co do odsetek od dnia 9 maja 2014 roku, albowiem w aktach sprawy brak dowodu na to, że wymagalność roszczenia powstała od tej daty, a w szczególności brak dowodu doręczenia wezwania do zapłaty określonej kwoty odszkodowania przed 4 sierpnia 2016 roku. Samo zgłoszenie szkody , bez jej kwotowego wyliczenia, nie skutkuje wymagalnością roszczenia w konkretnej wysokości po upływie ustawowych terminów na załatwienie sprawy przez ubezpieczyciela.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. Powód wygrał sprawę zasadniczo prawie w całości. W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanego zwrot całości kosztów procesu na rzecz powoda. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.678 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składa się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 561 zł, koszt wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 3600 zł ustalony na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. [Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zmianami - w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu], opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 500 złotych.

Kwota uiszczona przez powoda na odpis płyty pozostała niewykorzystana. W związku z tym Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku zwrócił wskazaną kwotę powodowi.

Kwota 199,27 złotych uiszczona przez pozwanego tytułem zaliczki została niewykorzystana. W związku z tym Sąd w punkcie 4 sentencji wyroku zwrócił wskazaną kwotę pozwanemu.